

selv vil tage sig af. Det er kun faa Bemærkninger, jeg har at gøre. Til Udvalgets ærede Ordfører skal jeg sige, at han har Ret i, at jeg i og for sig med Sympati ser paa de Ønsker, der i Udvalget er fremsat om, at man skal betegne danske Varer som danske Varer. Dette ser jeg paa med Sympati ikke blot her, men i det hele taget. Imidlertid kunde jeg ikke modtage noget Ændringsforslag derom, lige saa lidt som jeg kunde modtage et dertil sigtende Ændringsforslag i Folketinget; thi det vilde falde ganske udenfor Rammen af en Skattelov. Det maatte desuden medføre adskillige Undersøgelser og Overvejelser, som ikke hører hjemme indenfor Finansministeriet, men indenfor et andet Ministerium, og selvfølgelig maatte de paagældende erhvervsdrivende høres. Dernæst mener jeg ikke, at Foranstaltningen kunde gennemføres isoleret for Tobaksindustrien, det maatte være en Foranstaltning af almindelig Karakter. Af alle disse Grunde har jeg ikke kunnet modtage et saadant Ændringsforslag til dette Lovforslag, men jeg skal paa den Foranledning, som er givet mig af Udvalget, bringe Sagen frem indenfor Regeringen, og jeg ser gerne, at man kunde komme til Foranstaltninger, hvorved danske Varer i højere Grad, end Tilfældet er nu, blev betegnet som saadanne, idet jeg tror, at det i det hele taget er heldigt for Næringslivet, at Kunderne faar saa klar Besked som muligt om, hvad det er, de køber.

Til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet skal jeg sige, at jeg er ganske enig med ham i hans Opfattelse af Bestemmelserne i § 23. Fabriktilsynet vil naturligvis, selv om ikke alle Fabriklovens Regler skal gælde for Lokaler, hvor der kun arbejder to eller een fremmed Arbejder, have sin Opmærksomhed henvendt paa de hygiejniske Forhold ogsaa i saadanne Lokaler.

Til det konservative Folkepartis Ordfører skal jeg sige, at jeg ikke kan modtage det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 1, og det af følgende Grunde. Der er for det første den, at der den 4. Oktober udkom en Bekendtgørelse, som praktisk talt indeholder det samme, som staar her i Lovforslagets § 40. Man vidste altsaa den 4. Oktober i lige saa høj Grad, hvad man havde at rette sig efter, som man vidste det den 23. November. Bekendtgørelsen af 4. Oktober eller Fremsettelsen af Lovforslaget den 23. November betød i og for sig ikke, at det, der stod deri, var Lov, men Bekendtgørelsen betød nøjagtig det samme som Lovforslaget, nemlig at Finansministeren vilde *bestræbe sig* for at sætte den paagæl-

dende Bestemmelse igennem. Dette virkede ganske naturligt saaledes paa de næringsdrivende, at de formodede, at Finansministeren vilde være i Stand til at sætte en saadan Bestemmelse igennem i Rigsdagen, og allerede Bekendtgørelsen af 4. Oktober bevirkede, at største Delen af de næringsdrivende tog fornødent Hensyn dertil. Jeg kan derfor ikke se, hvorfor det skulde være berettiget at sige, at først den 23. November vidste man, at der kunde være Fare for Gennemførelsen af en saadan Bestemmelse, men ikke den 4. Oktober. Desuden ligger netop den Indførsel, som kan være sket — jeg skal ikke paa dette Tidspunkt sige, i hvor stort Omfang — under Hensyn til at profitere af Loven i Kraft af en Forhaandsviden, mellem den 4. Oktober og den 23. November, og jeg synes ikke, der kan være nogen rimelig Grund til at begunstige en saadan Indførsel.

Den anden Del af Ændringsforslaget, hvorefter man, hvis Afsætningen i April Kvartal har været under Normalen, skal kunne vælge at lægge Afsætningen i Juli Kvartal til Grund, vil jeg ikke kunne gaa med til, idet *den normale Afsætning* er et for svævende Begreb at sætte ind i en Lov. Det vil kunne medføre Retstvistigheder, som bør undgaas; Afgørelsen maa her ligge indenfor det administrative Skøn. Men jeg tror, jeg egentlig rammer det, som de ærede Medlemmer, der har stillet Ændringsforslaget, tilsigter, naar jeg siger, at jeg i særlige Tilfælde, hvor de paagældende Virksomheders Omsætning i April Kvartal har været af utvivlsomt unormal Karakter, vil benytte mig af den Dispensationsmyndighed, som er givet mig i § 40, 4de Stykke, ved Fastsættelsen af det Kvantum, hvoraf Efterbeskatningen beregnes. Det er overhovedet aldeles ikke Hensigten at benytte denne Efterbeskatningsbestemmelse paa nogen streng Maade, Meningen er at benytte den med saa megen Lempe som muligt og kun at slaa ned der, hvor der har været en utvivlsom Merindførsel under Hensyn til de forventede Bestemmelser. Jeg skal altsaa benytte min Dispensationsmyndighed i den Retning, som er angivet i Ændringsforslagets anden Del, og jeg haaber, at det ærede Medlem vil kunne føle sig delvis tilfredsstillet derved.

Til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) skal jeg, skønt det delvis bliver en Gentagelse af, hvad jeg sagde ved Sagens første Behandling, sige, at det ærede Medlem har ikke altid været saa bange for at fordyre de billige Varer, der her er Tale om. Den Fordyrelse, som har størst Betyd-